

Vier maanden na de 'koude douche': is er iets veranderd?

Door Frank , 23 juni 2026

Vier maanden na de 'koude douche': is er iets veranderd?

De Wever erkent de industriële crisis, maar biedt nog steeds geen echte oplossingen

Door **Frank Dumon**

Op 15 juni schreef ik dat België nood heeft aan een economische strategie en niet aan China-theater. Op 11 februari stond De Wever op de Europese Industriële Top in Antwerpen en erkent hij wat wij al lang zeggen: Europa de-industrialiseert, energiekosten zijn moordend, maar geen woord over Rusland en Europa's totale US afhankelijkheid, regulering verstikt maar geen woord over de EU reguleringsdrift, en China vult het vacuüm. Maar erkenning is geen oplossing. En theater blijft theater, ook als je het in je eigen stad opvoert. De EU staat symbool in de wereld voor het flesje met het vaste dopje.

De Wever had het bij het rechte eind... over de symptomen

Laten we eerlijk zijn: wat De Wever op 16 februari 2026 zei in de Antwerpse Beurs, was grotendeels correct. De cijfers liegen niet. 83% van de pijlers om ons concurrentievermogen te versterken heeft geen vooruitgang geboekt of is zelfs verslechterd. De chemische sector - de ruggengraat van de Europese industrie - zag de aangekondigde sluitingen verzesvoudigen in vier jaar tijd, goed voor een verlies van bijna 10% van de Europese productiecapaciteit. **In België, Duitsland, Nederland en Frankrijk is de situatie "dramatisch", zoals hijzelf zei. We staan aan de rand van een existentiële crisis.**

De Wever haalt de [achteruitgang van de petrochemische sector](#) aan als voorbeeld. In de Antwerpse haven, de belangrijkste chemische cluster van Europa, verdwijnen honderden jobs. Vorige maand liep Antwerpen ook een [belangrijk miljardenproject](#) mis.

Het Deense Vioneo kiest niet voor Europa, maar voor China om een nieuwe fabriek te bouwen.

Hij had het over energiekosten, regeldruk, Chinese dumping, en het verlies aan concurrentiekracht. Hij waarschuwde dat Europa een "industriële museum" dreigt te worden. Hij zei dat we pragmatisch moeten zijn, niet ideologisch. Dat we technologische neutraliteit nodig hebben. Dat administratieve vereenvoudiging geen cosmetische ingreep mag zijn, maar "shocktherapie".

Alles waarvoor de bevolking al lang pleit. Dus waarom voelt dit nog steeds als een gemiste kans?

Omdat diagnose niet hetzelfde is als behandeling

Een arts die zegt "u hebt kanker" maar geen behandeling voorstelt, is geen arts. Hij is een doodsgraver met een stethoscoop rond zijn nek. De Wever heeft de

ziekte correct geïdentificeerd, maar zijn voorgeschreven behandeling is vaag, onvoldoende, en vermijdt de echte olifanten in de kamer.

Laten we de feiten op een rij zetten, vier maanden na zijn speech:

- **Energielasten:** Zijn ze gedaald? Nee. De Europese energieprijzen blijven structureel hoger dan die van de VS en China. Nord Stream is vernietigd, en Europa heeft geen alternatief uitgebouwd voor goedkope Russische energie. In plaats daarvan betalen we de hoofdprijs voor LNG uit de VS en Qatar.
- **Regeldruk:** De Wever beloofde "shocktherapie" en een vermindering van de administratieve lasten met 35% binnen dit mandaat. Hoeveel is er al gerealiseerd? Welke concrete wetten zijn ingetrokken? Welke vergunningsprocedures zijn versneld? De cijfers ontbreken.
- **NAVO-uitgaven:** België beweegt naar 2% van het BNP voor defensie, mogelijk zelfs meer. Wie betaalt dat? Precies: de industrie die De Wever zegt te willen redden. Elke miljard voor wapens is een miljard minder voor energie-infrastructuur, industriële innovatie, of belastingverlaging.
- **Fiscale druk:** In mijn vorige artikel wees ik erop dat België een verstikkende fiscale druk heeft. Is die verlaagd? Integendeel, de btw- en accijnswijzigingen voor 2026 zijn doorgegaan. **De werkende bevolking betaalt nog steeds de rekening.**
- **Chemische sluitingen:** Hebben ze zich versneld of vertraagd sinds januari? De cijfers wijzen op versnelling, niet op vertraging.

De olifanten die De Wever negeert - Erkenning zonder actie is intellectueel oneerlijk.

Er zijn vragen die De Wever in zijn speech zorgvuldig vermeden heeft. Vragen die essentieel zijn als je echt de industriële crisis wilt aanpakken.

1. Waarom steunt België NAVO-uitgaven die de industrie verarmen?

De Wever zegt dat industrie ook veiligheidsbeleid is. "Staal, chemicaliën, chips en energie zijn niet abstracte economische variabelen. Ze bepalen onze capaciteit om onszelf te verdedigen." Juist. Dus waarom accepteert hij dan begrotingen die miljarden naar Amerikaanse wapenindustrieën sluizen in plaats van naar de Europese basisindustrie die de wapenproductie mogelijk maakt?

Je kunt niet tegelijk zeggen "onze industrie sterft" en "we moeten 2% van het BNP aan defensie besteden" zonder uit te leggen wie die rekening betaalt. Het antwoord is: de industrie zelf, via hogere belastingen, hogere energiekosten, en minder overheidsinvesteringen in cruciale infrastructuur.

2. Waarom verlengt België niet de levensduur van Doel en Tihange?

De Wever pleit voor "technologische neutraliteit, inclusief nucleaire energie". Mooi. Maar wat doet zijn regering concreet? België heeft beslist om zijn kerncentrales te sluiten en heeft niet de technische capaciteit om nieuwe centrales te bouwen. Daarin zijn Rusland en China nu de marktleiders. **Je kunt niet pleiten voor nucleaire energie en tegelijk je eigen kerncentrales sluiten. Dat is geen pragmatisme, dat is hypocriet.**

3. Waarom erkent De Wever niet dat Europa's eigen beleid de energiecrisis veroorzaakte?

Hij noemt "Chinese dumping" als een van de oorzaken. Juist. **Maar hij zwijgt over de vernietiging van Nord Stream en de Europese keuze om goedkope Russische energie te vervangen door dure Amerikaanse LNG.** Hij zwijgt over de Green Deal die industriële productie duurder maakt zonder dat er een betaalbaar alternatief is. Europa heeft zichzelf kwetsbaar gemaakt door zijn eigen energiebasis te vernietigen. Dat is geen samenzwering van Beijing, dat is "zelfinflicted damage".

4. Wat is er concreet gebeurd met de 35% vermindering van administratieve lasten?

De Wever zegt: "We moeten dringend, dringend versnellen naar de ambitieuze doelstelling van 35% vermindering van administratieve lasten binnen dit mandaat." Mooi. Maar:

- Welke wetten zijn al ingetrokken?
- Welke vergunningsprocedures zijn al versneld?
- Wat is de meetbare vooruitgang na vier maanden?

Beloften zonder meetbare mijlpalen zijn geen beleid maar marketing.

De Draghi-rapport paradox

De Wever citeert terecht dat "nauwelijks een op de tien van Draghi's aanbevelingen is geïmplementeerd" na een jaar. Maar hij zegt niet waarom. Het antwoord is ongemakkelijk: omdat de Europese politieke elite - waar De Wever nu zelf deel van uitmaakt - niet bereid is de fundamentele keuzes te maken die nodig zijn. Draghi zei: vereenvoudig, investeer, integreer. Maar Europa kiest voor: sanctioneer, reguleer, moraliseer. Zolang dat zo blijft, blijft Draghi's rapport een mooie PDF op een server ergens in Brussel.

Wat De Wever wel goed ziet

"Europa moet ophouden met alles overal tegelijk te willen doen. Er is een duidelijke hiërarchie van topprioriteiten: innovatie, productiviteit, concurrentievermogen."

Dit is goud. Dit is wat wij al jaren zeggen. De EU moet keuzes maken. Je kunt niet tegelijk de wereld redden, de Green Deal implementeren, Oekraïne steunen, China confronteren, en je industrie laten concurreren met landen die goedkope energie hebben en minder regeldruk.

Maar kiezen betekent ook verliezers maken. En daar wringt het schoentje.

Kiezen voor industrie betekent misschien minder geld voor ontwikkelingshulp. Minder geld voor klimaatactivisme. Minder geld voor geopolitieke avonturen. Minder morele superioriteit, maar meer materiële welvaart. Minder politiciers, iets waarin België wereldkampioen is. Wat een triest record. Is De Wever bereid die keuze te maken? Zijn speech suggereert van wel. Zijn beleid tot nu toe suggereert van niet.

De Arctische route: nog steeds genegeerd

In mijn vorige artikel wees ik op het strategische belang van de noordelijke zeeroutes, de Arctische corridor, en de Polar Silk Road. De Wever's speech zwijgt hierover volledig. Terwijl hij pleit voor "partnerschappen die ons sterker maken" en "diversificatie van toeleveringsketens", negeert hij de meest disruptieve verandering

in de wereldhandel sinds de opening van het Suezkanaal.

Rusland en China investeren miljarden in de noordelijke route. 18 dagen versus 35 dagen via Suez. Dat is geen marginaal voordeel, dat is een game-changer. En Europa? Europa praat over sancties tegen Rusland en "de-risking" van China, terwijl de fysieke realiteit van de wereldhandel verschuift.

Je kunt de geografie niet sanctioneren.

De echte vraag: wat is er concreet veranderd?

Laten we de balans opmaken, vier maanden na De Wever's "koude douche":

Energiekosten	Compensatiemechanisme voor energie-intensieve bedrijven	Tijdelijke maatregelen, geen structurele oplossing	⚠️ Onvoldoende
Regeldruk	35% vermindering, shocktherapie	Geen meetbare vooruitgang gepubliceerd	❌ Niet gerealiseerd
Arbeidskosten	Structurele handicaps verminderen	Licht verbeterd, maar nog steeds boven EU-gemiddelde	⚠️ Gedeeltelijk
Kernenergie	Technologische neutraliteit, inclusief nucleair	Sluiting Doel/Tihange gaat door	❌ Tegenstrijdig
NAVO-uitgaven	Niet vermeld in speech	Beweging naar 2%+ BNP	❌ Verergert probleem
Chemische sluitingen	Stop de bloeding	Sluitingen gaan door (BASF, Yara, etc.)	❌ Verergerd

De ongemakkelijke waarheid

De Wever staat voor een onmogelijke opdracht. Hij wil:

- De industrie redden **en** de NAVO-doelstellingen halen
- Energietransitie versnellen **en** energiekosten verlagen
- Regeldruk verminderen **en** Europese regelgeving implementeren
- China confronteren **en** handel met China behouden
- Begroting in evenwicht houden **en** investeringen verhogen

Dat kan niet. Iedereen die zegt van wel, liegt of begrijpt de economie niet.

De Weaver is geen uitzondering op deze regel. Hij is een politicus in een systeem dat fundamenteel gebroken is. Hij ziet de problemen scherp - scherper dan de meeste van zijn collega's - maar hij is niet bereid of niet in staat de fundamentele keuzes te maken die nodig zijn.

Wat zou echt helpen?

Als De Weaver echt de industrie wil redden, moet hij durven wat anderen niet durven:

1. **Stop de NAVO-uitgavenverhoging.** Leg uit dat veiligheid begint bij een sterke industrie, niet bij meer tanks.
2. **Verleng de levensduur van Doel en Tihange.** Minimaal 10 jaar. Geen ideologie, gewoon pragmatisme.
3. **Verlaag de fiscale druk op arbeid en productie.** Niet "herschikken", maar structureel verlagen.
4. **Trek minstens 50 EU-wetten en nationale decreten in.** Meetbaar, controleerbaar, met deadlines.
5. **Erken dat Europa niet alles kan zijn.** Kies voor industrie, accepteer dat andere doelen minder prioriteit krijgen.
6. **Investeer in havens en logistiek, inclusief de Arctische route.** Antwerpen moet voorbereid zijn op de verschuiving van handelsstromen.

Zal hij dat doen? Nee. Want dat kost politiek kapitaal. En daar is De Wever, net als elke andere politicus, te bang voor.

Conclusie: Meer theater, minder actie

Vier maanden na De Wever's "koude douche" moeten we concluderen: de diagnose was correct, de behandeling is onvoldoende. De Wever heeft gelijk dat Europa een industrieel museum dreigt te worden. Hij heeft gelijk dat we pragmatisch moeten zijn. Hij heeft gelijk dat regeldruk moordend is. Hij heeft gelijk dat energiekosten onze industrie vernietigen. Maar gelijk hebben is niet genoeg. Gelijk hebben zonder handelen is intellectuele luiheid verpakt als leiderschap.

De vraag is niet of De Wever de problemen ziet. De vraag is waarom hij, nu hij ze ziet, niet handelt alsof zijn leven ervan afhangt. Want dat doet het. Het leven van de Belgische industrie hangt ervan af. Het welzijn van miljoenen Belgen hangt ervan af.

Tot nu toe zien we:

- Meer woorden dan daden
- Meer beloften dan resultaten
- Meer erkenning van problemen dan oplossingen
- Meer geopolitiek theater dan economisch realisme

België heeft nog steeds nood aan een economische strategie. Niet aan speeches in de Beurs. Niet aan erkenning van problemen. Niet aan vage beloften van "shocktherapie".

België heeft nood aan keuzes. Aan daden. Aan resultaten.

Vier maanden later: de koude douche was aangenaam. Maar nu is het tijd om uit de douche te stappen en te beginnen met werken.

De tijd dringt. De chemische fabrieken zullen blijven sluiten. De energieprijzen wachten niet op onze consensus. De wereldhandel verschuift niet omdat wij sancties uitvaardigen. De vraag blijft: waarom lijkt De Wever meer bang voor de politieke waarheid dan voor de economische ondergang die hij zelf zo scherp diagnosticeert?

<https://youtu.be/cxU2y2wmQk8>